

CONTRACT

LARS KEPLER BIJ UITGEVERIJ CARGO

Hypnose

Lars Kepler
Contract

Vertaald door Jasper Popma en Clementine Luijten

2011

DE BEZIGE BIJ
AMSTERDAM

Cargo is een imprint van uitgeverij De Bezige Bij, Amsterdam

Copyright © 2010 Lars Kepler

First published in the Dutch language by arrangement with
Bonnier Group Agency, Stockholm, Sweden

Copyright Nederlandse vertaling © 2011 Jasper Popma en Clementine Luijten via het
Scandinavisch Vertaal- en Informatiebureau Nederland

Oorspronkelijke titel *Paganinikontraktet*

Oorspronkelijke uitgever Albert Bonniers Förlag

Omslagontwerp Studio Jan de Boer

Omslagillustratie Trevillion Images/Andy & Michelle Kerry

Foto auteur Anna-Lena Ahlström

Vormgeving binnenwerk Peter Verwey, Heemstede

Druk Koninklijke Wöhrmann, Zutphen

ISBN 978 90 234 5753 4

NUR 305

www.uitgeverijcargo.nl

Het is windstil als het grote plezierjacht in de lichte nacht drijvend wordt aangetroffen op de Jungfrufjärden in de zuidelijke scherenkust van Stockholm. Het water heeft een lome, blauwgrijze kleur en beweegt zich traag als nevel.

De oude man in zijn roeiboot roept een paar keer, hoewel hij vermoedt dat hij geen antwoord zal krijgen. Hij heeft de boot vanaf de wal bijna een uur geobserveerd en gezien hoe het jacht achterwaarts de trage, uitgaande stroom volgde.

De man stuurt zijn roeiboot zo dat de zijkant tegen het motorjacht aan stoot. Hij trekt de roeispanten in, maakt zijn boot vast aan het zwemplatform, klimt langs de metalen ladder omhoog en stapt over de reling. Midden op het achterdek staat een roze ligstoel. De oude man wacht even en luistert of hij iets hoort. Als dat niet het geval is, opent hij de glazen deur en loopt een half trapje af naar de kajuit. Een grijs schijnsel valt door de grote ramen op het interieur van gelakt teak en de diepblauwe stof van de banken. Dan loopt hij de steile trap met panelen van glanzend hout af, langs de donkere pantry en de badkamer, de grote hut in. Door de kleine ramen vlak bij het plafond sijpelt zwak licht naar binnen en beschijnt een tweepersoonsbed in de vorm van een pijl. Bij het hoofdeinde zit een jonge vrouw in een spijkerjack tegen de wand geleund in een krachteloze, in elkaar gezakte houding met haar benen wijd en één hand op een roze kussen. Ze kijkt de oude man recht in de ogen met een vragende, angstige uitdrukking op haar gezicht.

Het duurt even voordat de man begrijpt dat de vrouw dood is.

In haar lange, zwarte haar zit een haarspeld in de vorm van een witte duif, een vredesduif.

Als de oude man naar haar toe loopt en haar wang aanraakt, knikt haar hoofd naar voren en een dun straaltje water sijpelt tussen haar lippen door over haar kin.

Het woord muziek betekent eigenlijk kunst van de muzen en vindt zijn oorsprong in de Griekse mythe over de negen muzen. Alle negen waren ze dochter van de machtige god Zeus en titaan Mnemosyne, de godin van het geheugen en de herinnering. De muze van de muziek, Euterpe, wordt vaak afgebeeld met een dubbele fluit tegen haar lippen en haar naam betekent de Verblijdende.

De begaafdheid die muzikaliteit wordt genoemd kent in feite geen algemeen geaccepteerde definitie. Er zijn mensen die geboren worden zonder het vermogen de wisselende geluidsfrequenties van tonen te horen en er zijn mensen met een enorm muzikaal geheugen en een absoluut gehoor, wat inhoudt dat ze een toon exact kunnen benoemen zonder enige referentie.

Door de tijden heen zijn er een aantal buitengewoon muzikale genieën opgestaan van wie enkelen zeer beroemd zijn geworden, zoals Wolfgang Amadeus Mozart, die vanaf zesjarige leeftijd langs de hoven in Europa trok en Ludwig van Beethoven, die veel van zijn grote werken schreef nadat hij volledig doof was geworden.

De legendarische Niccolò Paganini werd in 1782 in de Italiaanse stad Genua geboren. Hij was violist en componist en grotendeels autodidact. Tot op de dag van vandaag zijn er slechts zeer weinig violisten in staat Paganini's snelle en gecompliceerde werken te spelen. Tot aan zijn dood werd Paganini achtervolgd door het gerucht dat hij een pact met de duivel had gesloten om zijn uitzonderlijke bekwaamheid te verkrijgen.

1 | *Een voorgevoel*

Penelope Fernandez voelt een rilling over haar rug lopen. Haar hart klopt ineens sneller en ze kijkt vlug over haar schouder. Misschien dat ze op dit moment een voorgevoel heeft van wat er later die dag zal gebeuren.

Ondanks de warmte in de studio voelt Penelopes gezicht koel aan. Dat is nog van het schminken. Het koude kussentje met poedercrème werd tegen haar huid gedrukt en de haarspeld met vredesduif werd uit haar haar gehaald om er mousse in te kneden die haar krullen als serpentes bij elkaar moest houden.

Penelope Fernandez is voorzitter van de Vredesbeweging Zweden. Op dit moment wordt ze geruisloos de nieuwsstudio binnengeloodst waar ze in de spotlights plaatsneemt tegenover Pontus Salman, directeur van Silencia Defence AB dat oorlogstuig vervaardigt.

Presentatrice Stefanie von Sydow verandert van onderwerp, kijkt in de camera en vertelt over alle annuleringen na de overname van Aktiebolaget Bofors door het Britse defensieconcern BAE Systems Limited en richt zich vervolgens tot Penelope.

‘Penelope Fernandez, in veel debatten heb jij je zeer kritisch uitgelaten over de praktijken van de Zweedse wapenexport. Onlangs maakte je een vergelijking met het Franse Angolagate-schandaal. Hooggeplaatste politici en zakenlui werden aangeklaagd wegens omkoping en wapensmokkel en zijn inmiddels veroordeeld tot lange gevangenisstraffen... maar iets dergelijks speelt toch niet in Zweden?’

‘Dat kun je op twee manieren interpreteren,’ antwoordt Penelope Fernandez. ‘Of onze politici functioneren anders of ons rechtssysteem functioneert anders.’

‘Je weet heel goed,’ zegt Pontus Salman, ‘dat we een lange traditie van...’

‘Volgens de Zweedse wet,’ onderbreekt Penelope hem, ‘volgens de Zweedse wet is de productie en export van alle oorlogsmaterieel verboden.’

‘Dat heb je toch echt mis,’ zegt Salman.

‘Paragraaf 3 en 6 van de wet oorlogsmaterieel,’ preciseert Penelope.

‘Maar Silencia Defence heeft een verklaring van geen bezwaar gekregen,’ glimlacht hij.

‘Ja, want anders zou het gaan om een grootschalig wapendelict en...’

‘Maar nu hebben we dus toestemming,’ onderbreekt hij haar.

‘Vergeet niet waar oorlogstuig voor bedoeld is...’

‘Ho even, Penelope,’ remt presentatrice Stefanie von Sydow haar af en knikt naar Pontus Salman die zijn hand heeft opgestoken om aan te geven dat hij nog niet klaar is.

‘Alle transacties worden van tevoren getoetst,’ legt hij uit. ‘Hetzij direct door de regering, hetzij door de Inspectie voor Strategische Goederen, als je die tenminste kent.’

‘Frankrijk heeft een vergelijkbaar systeem,’ werpt Penelope tegen. ‘En toch kon er voor acht miljard kronen aan oorlogstuig in Angola belanden, ondanks een wapenembargo van de VN, ondanks een absoluut verbod...’

‘Nu hebben we het over Zweden.’

‘Ik begrijp dat mensen hun baan niet kwijt willen, maar ik zou toch graag willen horen hoe je de export van enorme hoeveelheden munitie naar Kenia motiveert. Een land waar...’

‘Je hebt helemaal niets concreets,’ onderbreekt hij haar. ‘Niets, geen enkel detail, of wel soms?’

‘Ik kan helaas niet...’

‘Heb je iets concreets aan te merken?’ interrumpeert Stefanie von Sydow.

‘Nee,’ antwoordt Penelope Fernandez en ze slaat haar ogen neer. ‘Maar ik...’

‘Dan lijkt een verontschuldiging me op zijn plaats,’ zegt Pontus Salman.

Penelope kijkt hem aan, ze voelt woede en frustratie opborrelen, maar dwingt zichzelf haar mond te houden. Pontus Salman glimlacht

zuurzoet en begint vervolgens te vertellen over de fabriek in Trollhättan. Nadat Silencia Defence toestemming had gekregen de productie te starten zijn er tweehonderd arbeidsplaatsen gecreëerd. Hij legt uit wat de verklaring van geen bezwaar inhoudt en hoe ver ze zijn met de fabricage. Langzaam diept hij dat onderwerp uit zodat er geen tijd meer overblijft voor zijn opponent.

Penelope luistert en dwingt de gevaarlijke trots uit haar hart. In plaats daarvan denkt ze aan Björn, dat ze straks aan boord van zijn boot gaan, het pijlvormige bed in het voorschip opmaken, de koelkast en de kleine vriesbox vullen. Ze ziet de fonkeling in de beijsde borrelglasjes voor zich als ze ingemaakte haring, mosterdharing en gemarineerde haring, nieuwe aardappelen, gekookte eieren en knäckebröd eten. Ze zetten alles op het achterdek, gaan voor anker bij een klein eiland in de scherenkust en eten urenlang in de avondzon.

*

Penelope Fernandez verlaat het gebouw van Sveriges Television en loopt richting de Valhallavägen. Ze had bijna twee uur zitten wachten op de voortzetting van een gesprek in een ander ontbijtprogramma, toen de producent kwam vertellen dat ze haar moesten schrappen om plaats te maken voor vijf snelle tips voor een platte zomerbuik.

In de verte op Gärdet ziet ze de bonte circustenten van Cirkus Maximum. Een dierenverzorger spuit twee olifanten schoon met een waterslang. Eentje tilt zijn slurf in de lucht en vangt de harde waterstraal op met zijn bek.

Penelope is pas vierentwintig jaar oud, ze heeft golvend, zwart haar tot halverwege haar schouders. Rond haar hals blinkt een kort, zilveren kettinkje met een kruisje van haar confirmatie. Haar huid heeft een zacht goudgele kleur. Als olijfolie of honing, schreef een jongen ooit toen ze elkaar voor een schoolopdracht in de brugklas moesten beschrijven. Haar ogen zijn groot en ernstig. Meer dan eens heeft ze gehoord dat ze sprekend op filmster Sophia Loren lijkt.

Penelope pakt haar mobiel en belt Björn om te zeggen dat ze onderweg is, dat ze de metro naar Karlaplan neemt.

‘Penny? Is er iets gebeurd?’ vraagt hij met gejaagde stem.

‘Nee, hoezo?’

‘Alles is klaar, ik heb het ingesproken op je voicemail, alleen jij ontbreekt nog.’

‘We hebben toch geen haast?’

Als Penelope op de lange, steile roltrap naar het perron van de metro staat, begint haar hart sneller te kloppen door een onbestemd gevoel van onbehagen en ze sluit haar ogen. Hoe dieper de roltrap daalt, hoe koeler de lucht wordt.

Penelope Fernandez komt uit La Libertad, een van de grootste departementen in El Salvador. Penelopes moeder, Claudia Fernandez, werd tijdens de burgeroorlog gevangengenomen en Penelope is geboren in een cel waar vijftien geïnterneerde vrouwen hun best deden om een handje te helpen. Claudia was arts en had een actieve rol gespeeld in de voorlichtingscampagnes voor het volk. Ze was in de beruchte gevangenis van het regime terechtgekomen omdat ze opkwam voor het recht van de oorspronkelijke bevolking door een vakbond op te richten.

Pas als Penelope het metroperron bereikt, opent ze haar ogen. Het opgesloten gevoel is verdwenen. Ze denkt weer aan Björn die wacht in de jachthaven op Långholmen. Ze vindt het heerlijk om vanaf zijn boot naakt te zwemmen, recht het water in te duiken en niets anders te zien dan zee en lucht.

De metrotrein dendert schuddend voort, het zonlicht valt door de ramen naar binnen als de wagons de tunnel verlaten en station Gamla Stan bereiken.

Penelope Fernandez haat oorlog, geweld en wapenvertoon. Door deze gloeiende aversie is ze Vrede- en conflictonderzoek gaan studeren en heeft ze haar master Politicologie gedaan in Uppsala. Voor de Franse hulpgroep Action Contre la Faim heeft ze in Darfur gewerkt, samen met Jane Oduya. In het landelijk dagblad *Dagens Nyheter* heeft ze een spraakmakend artikel gepubliceerd over vrouwen in vluchtelingenkampen en hoe zij na elke aanranding weer trachten over te gaan tot de orde van de dag. Twee jaar geleden is ze Frida Blom opgevolgd als voorzitter van de Vredesbeweging Zweden.

Penelope stapt uit bij Hornstull en komt boven in de zonneschijn. Ze is plotseling onverklaarbaar ongerust over iets en rent de Pålundsbacken af naar het Söder Mälarstrand, loopt snel over de brug naar Långholmen en volgt de weg links naar de jachthaven. Stof van de onverharde weg hangt als nevel in de stilstaande lucht.

Björns boot ligt in de schaduw recht onder de brug Västerbron, de bewegingen van het water vormen een net van licht dat wiegend weerpiegeld wordt in de grijsgeschilderde stalen balken hoog erboven.

Ze ziet hem op het achterdek met een cowboyhoed op zijn hoofd. Hij staat stil, met zijn armen om zichzelf heen geslagen en opgetrokken schouders.

Penelope stopt twee vingers in haar mond en fluit schel. Björn schrikt op, zijn gezicht volkomen weerloos alsof hij vreselijk bang is. Zijn blik gaat naar de weg en hij ontwaart haar. Zijn ogen staan nog steeds angstig als hij naar de loopplank loopt.

‘Wat is er?’ vraagt ze terwijl ze de trap naar de ligplaatsen af loopt.

‘Niets,’ antwoordt Björn. Hij zet zijn hoed recht en probeert te glimlachen.

Ze omhelzen elkaar, ze voelt dat zijn handen ijskoud zijn en dat de rug van zijn overhemd nat is van het zweet.

‘Je bent helemaal bezweet,’ zegt ze.

Björn kijkt weg.

‘Ik heb me gehaast om hier te komen.’

‘Heb je mijn tas meegenomen?’

Hij knikt en maakt een gebaar naar de kajuit. De boot schommelt licht onder haar voeten, ze ruikt de geur van door de zon verwarmd plastic en gelakt hout.

‘Hallo?’ zegt ze luchtig. ‘Waar zit je met je gedachten?’

Zijn strogele haar in kleine, vervilte dreads staat alle kanten op. Zijn helderblauwe ogen glanzen kinderlijk.

‘Hier,’ antwoordt hij en hij slaat zijn blik neer.

‘Waar denk je dan de hele tijd aan?’

‘Aan dat we samen kunnen zijn,’ antwoordt hij en hij slaat zijn armen om haar middel. ‘Aan seks midden in de natuur.’

Hij beroert haar haar met zijn lippen.

‘Is dat wat je hoopt?’ fluistert ze.

‘Ja,’ antwoordt hij.

Ze lacht om zijn oprechtheid.

‘De meeste mensen... in elk geval de meeste vrouwen, vinden dat het nogal wordt overgewaardeerd,’ zegt ze. ‘Op de grond liggen tussen mieren en stenen en...’

‘Het is net als naakt zwemmen,’ volhardt hij.

‘Probeer me maar te overtuigen,’ zegt ze uitdagend.

‘Dat zal ik zeker doen.’

‘Hoe dan?’ vraagt ze lachend, net als de telefoon in haar linnen tas gaat.

Björn lijkt te verstarren door het geluid. De kleur verdwijnt van zijn wangen. Ze kijkt op de display en ziet dat het haar jongere zus is.

‘Het is Viola,’ zegt ze vlug tegen Björn voordat ze opneemt.

‘*Hola*, zussie.’

Er toetert een auto en haar zus schreeuwt iets naast de hoorn.

‘Stomme idioot,’ moppert ze.

‘Wat is er aan de hand?’

‘Het is uit,’ zegt haar zus. ‘Ik heb Sergej gedumpt.’

‘Alweer,’ voegt Penelope eraan toe.

‘Ja,’ antwoordt Viola zacht.

‘Sorry,’ zegt Penelope. ‘Ik begrijp dat je verdrietig bent.’

‘Het valt wel mee, maar... Mama zei dat jullie met de boot weggingen en ik dacht... ik zou heel graag meegaan als dat uitkomt.’

Het wordt volkomen stil.

‘Meegaan,’ herhaalt Penelope en ze hoort het gebrek aan enthousiasme in haar stem. ‘Björn en ik moeten nodig even samen zijn, maar...’

2 | *De achtervolger*

Penelope staat aan het roer met een luchtige, blauwe pareo om haar heupen en een wit bikinitopje met op de rechterborst het peaceteken. Door de voorruit valt het zomerlicht op haar. Voorzichtig rondt ze de vuurtoren van Kungshamn en manoeuvreert de grote motorboot de smalle zeestraat in.

Haar zusje Viola staat op uit de roze ligstoel op het achterdek. Het afgelopen uur heeft ze daar met Björns cowboyhoed en een enorme spiegelzonnebril op met lome gebaren een joint zitten roken.

Viola doet vijf halfslachtige pogingen het luciferdoosje met haar tenen van de grond op te rapen voordat ze het opgeeft. Penelope kan een glimlach niet onderdrukken. Viola komt door de glazen deur de kajuit binnen en vraagt of ze het roer zal overnemen.

‘Anders ga ik beneden een margarita maken,’ zegt ze terwijl ze verder de trap af loopt.

Op het voordek ligt Björn op een badlaken met een pocketuitgave van Ovidius’ *Metamorfosen* als hoofdkussentje.

Penelope ziet dat de reling bij zijn voeten roestig is in de bevestigingspunten. Björn heeft de boot van zijn vader gekregen toen hij twintig werd, maar heeft geen geld om hem te onderhouden. Het grote plezierjacht is het enige wat zijn vader hem ooit heeft gegeven, afgezien van een reis. Toen zijn vader vijftig werd heeft hij Björn en Penelope uitgenodigd in een van zijn chicste sterrenhotels, Kamaya Resort, aan de oostkust van Kenia. Penelope hield het maar twee dagen uit in het hotel voordat ze vertrok naar het vluchtelingenkamp in Kubbum, Darfur, Zuid-Sudan, waar de Franse hulpgroep Action Contre la Faim zich ophield.

Penelope brengt de kruissnelheid terug van acht naar vijf knopen als ze de brug over de Skurusund naderen. Hier beneden hoor je niets van het drukke verkeer. Net als ze het schaduwrijke water in glijden,

ziet ze een zwarte rubberboot tegen het fundament van beton liggen. De boot is van hetzelfde type als de militaire kustjagers gebruiken. Een RIB met een romp van glasvezel en heel sterke motoren.

Penelope is bijna onder de brug door als ze ontdekt dat er iemand in de boot zit. Een man hurkt in het duister met zijn rug naar haar toe gekeerd. Ze weet niet waarom haar hartslag versnelt bij de plotse aanblik van de man. Het is iets met zijn nek en de zwarte kleding. Ze voelt zich bekeken hoewel hij van haar af gekeerd zit.

Als ze weer in de zon komt, rilt ze over haar hele lichaam en op haar armen heeft ze nog lang kippenvel.

Als ze Duvnäs gepasseerd zijn, verhoogt ze de snelheid naar vijftien knopen. De beide binnenboordmotoren dreunen, het water schuimt achter hen en de boot schiet vooruit over het gladde wateroppervlak.

Penelopes telefoon gaat. Ze ziet dat het haar moeder is. Misschien heeft ze het debat op tv gezien. Even flitst het door haar hoofd dat haar moeder belt om te zeggen dat ze het prima heeft gedaan, maar ze weet dat dat een wensdroom is.

‘Dag mama,’ antwoordt Penelope.

‘Ai,’ fluistert haar moeder.

‘Wat is er?’

‘Mijn rug... ik moet naar de manueel therapeut,’ zegt Claudia en het klinkt alsof ze een glas onder de kraan houdt. ‘Maar ik wilde even weten of Viola je nog heeft gesproken.’

‘Ze is hier op de boot,’ antwoordt Penelope en ze hoort haar moeder drinken.

‘Ze is meegegaan, fijn... het leek me goed voor haar.’

‘Het is vast goed voor haar,’ zegt Penelope op gedempte toon.

‘Wat gaan jullie eten?’

‘Vanavond ingemaakte haring, aardappelen, eieren...’

‘Ze houdt niet van haring.’

‘Mama, Viola belde me pas toen...’

‘Ik weet dat je niet op haar hebt gerekend,’ onderbreekt Claudia haar. ‘Daarom vraag ik het ook.’

‘Ik heb ook nog wat gehaktballetjes gemaakt,’ zegt Penelope geduldig.

‘Genoeg voor iedereen?’ vraagt haar moeder.
‘Genoeg? Dat ligt eraan...’
Ze zwijgt en staart naar het glanzende water.
‘Ze kan de mijne krijgen,’ zegt Penelope beheerst.
‘Mocht er niet genoeg zijn,’ zegt haar moeder. ‘Zo bedoel ik het.’
‘Ik begrijp het,’ zegt ze zacht.
‘Moet ik nu medelijden met je hebben?’ vraagt haar moeder met onderdrukte irritatie.
‘Het is alleen... Viola is volwassen, hoor, en...’
‘Nu stel je me teleur.’
‘Sorry.’
‘Jij eet toch ook altijd mijn gehaktballetjes met kerst en midzomer en...’
‘Voor mij hoeft dat niet, hoor,’ zegt Penelope vlug.
‘Goed,’ zegt haar moeder bruusk. ‘Dat is dan afgesproken.’
‘Ik bedoel alleen...’
‘Je komt met midzomer niet hierheen,’ onderbreekt haar moeder haar verontwaardigd.
‘Maar mama, waarom moet je...’
Er klinkt een klik als haar moeder ophangt. Penelope zwijgt onmiddellijk en voelt de frustratie inwendig borrelen, kijkt naar de telefoon en zet hem vervolgens uit.
De boot vaart langzaam door de groene weerspiegeling van de begroeide hellingen. De trap van de pantry kraakt en even later komt Viola wankelend naar boven met een glas margarita in haar hand.
‘Was dat mama?’
‘Ja.’
‘Is ze bang dat ik niet te eten krijg?’ vraagt Viola.
‘Er is eten,’ antwoordt Penelope.
‘Mama denkt dat ik niet voor mezelf kan zorgen.’
‘Ze is alleen bezorgd,’ antwoordt Penelope.
‘Ze maakt zich nooit zorgen om jou,’ zegt Viola.
‘Ik red me wel.’
Viola proeft van haar drankje en kijkt door de voorruit naar buiten.
‘Ik heb het debat op tv gezien,’ zegt ze.

‘Vanmorgen? Met Pontus Salman?’

‘Nee... vorige week,’ zegt ze. ‘Je praatte met een arrogante man die... hij had een deftige naam en...’

‘Palmcrona,’ zegt Penelope.

‘Inderdaad, Palmcrona...’

‘Ik was zo kwaad dat ik rood werd en tranen in mijn ogen kreeg, ik wilde Bob Dylans *Master of War* voordragen of gewoon de studio uit rennen en de deur dichtsmijten.’

Viola kijkt toe terwijl Penelope zich uitstrekt om het dakraam te openen.

‘Ik dacht dat jij je oksels niet schoor,’ zegt ze luchtig.

‘Nee, maar ik ben nu zo vaak op tv dat...’

‘De ijdelheid heeft toegeslagen,’ grapt Viola.

‘Ik wil niet worden afgeserveerd als betweter vanwege een beetje haar onder mijn armen.’

‘Hoe is het met je bikinilijn?’

‘Mwah...’

Penelope tilt haar pareo op en Viola schaterert het uit.

‘Björn houdt ervan,’ glimlacht Penelope.

‘Hij kan moeilijk iets zeggen met die dreads van hem.’

‘Maar jij scheert je overal zoals het hoort,’ zegt Penelope met scherp-te in haar stem. ‘Voor die getrouwde kerels van je en die idioten met spierbundels en...’

‘Ik geef toe dat ik weinig inzicht heb,’ onderbreekt Viola haar.

‘Wat mannen betreft, ja.’

‘Ik heb ook nog nooit iets fatsoenlijks gepresteerd.’

‘Je moet gewoon je cijfers ophalen en...’

Viola haalt haar schouders op.

‘Ik heb trouwens staatsexamen gedaan.’

Ze ploegen zachtjes door het doorschijnende water, meeuwen volgen de boot op grote hoogte.

‘Hoe ging het?’ vraagt Penelope uiteindelijk.

‘Ik vond het makkelijk,’ zegt Viola en ze likt het zout van de rand van het glas.

‘Het ging dus goed,’ glimlacht Penelope.

Viola knikt en zet het glas neer.
‘Hoe goed?’ vraagt Penelope en ze port Viola in haar zij.
‘Maximale score,’ zegt Viola met neergeslagen blik.
Penelope slaakt een kreet van vreugde en omhelst haar zus stevig.
‘Snap je wel wat dat betekent?’ roept Penelope opgewonden uit. ‘Je kunt worden wat je wilt, naar iedere hogeschool of universiteit, je hebt het voor het kiezen: economie, medicijnen, journalistiek.’
Haar zus lacht met rode wangen en Penelope omhelst haar nog een keer, waardoor haar hoed op de grond valt. Ze strijkt over Viola’s hoofd, fatsoeneert haar haar net als vroeger toen ze klein waren, haalt de haarspeld met de vredesduif uit haar eigen krullen en steekt hem in Viola’s haar, kijkt naar haar en glimlacht tevreden.

3 | *Een boot blijft drijvend achter op de Jungfrufjärden*

Als een mes klieft de voorsteven het gladde oppervlak met een plakkerig, klotsend geluid. Ze gaan heel snel. Grote boeggolven slaan op de wal. Ze zwenken scherp over brekende golven, stuiten, water spuit rondom hen op. Penelope stuurt met dreunende motoren de zeestraat in. De voorsteven komt omhoog en wit, schuimend water deelt zich achter het schip.

‘Je bent gek, Madieke,’ roept Viola en ze trekt de speld uit haar haar, net zoals ze vroeger als kind altijd deed zodra het kapsel klaar was.

Björn wordt wakker als ze stoppen bij Gåsö. Ze kopen ijs en nemen een kop koffie. Viola wil midgetgolven en het is al laat in de middag als ze verdergaan.

Aan bakboord opent de hele zeestraat zich als een duizelingwekkend grote stenen vloer.

Het plan is om aan te leggen bij Kastskär, een langwerpige onbewoond eiland met een smal middenstuk. Aan de zuidkant is een groene baai waar ze kunnen ankeren, zwemmen, grillen en overnachten.

‘Ik ga even op bed liggen,’ zegt Viola gapend.

‘Doe dat,’ glimlacht Penelope.

Viola loopt de trap af en Penelope kijkt voor zich uit. Ze mindert snelheid en houdt haar ogen gericht op het elektronische lood dat waarschuwt voor blinde klippen terwijl ze richting Kastskär glijden. Het wordt snel ondieper, van veertig meter naar vijf.

Björn komt de stuurhut binnen en kust Penelope in haar nek.

‘Zal ik met het eten beginnen?’ vraagt hij.

‘Viola moet even een uurtje slapen.’

‘Nu klink je als je moeder,’ zegt hij zacht. ‘Heeft ze nog gebeld?’

‘Ja.’

‘Om te checken of Viola mee mocht, zeker.’

‘Ja.’

‘Hebben jullie ruzie gehad?’

Ze schudt haar hoofd.

‘Wat is er dan?’ vraagt hij. ‘Ben je verdrietig?’

‘Nee, het is alleen dat mama...’

‘Dat ze wat?’

Penelope veegt glimlachend de tranen van haar wangen.

‘Ik mag niet komen met midzomer,’ zegt ze.

Björn omhelst haar.

‘Je moet gewoon schijt aan haar hebben.’

‘Dat heb ik ook,’ antwoordt ze.

Heel langzaam manoeuvreert Penelope de boot zo ver mogelijk de baai in. De motoren dreunen zacht. De boot is nu zo dicht bij land dat ze de geur van warme vegetatie op het eiland kan ruiken.

Ze ankeren, laten de lijn vieren en varen op de klippen af. Björn springt aan land op de steile helling en bindt het touw rond een boomstam.

Penelope trekt een joggingbroek en witte sportschoenen aan, springt van boord en pakt zijn hand. Hij slaat zijn armen om haar heen.

‘Zullen we het eiland gaan verkennen?’

‘Was er niet iets waarvan je me wilde overtuigen?’ vraagt ze plagerig.

‘De voordelen van het allemansrecht,’ zegt hij.

Ze knikt glimlachend en hij strijkt haar haar weg en laat zijn vinger over haar geprononceerde wang en dikke, zwarte wenkbrauwen glijden.

‘Hoe kun je zo mooi zijn?’

Hij kust haar licht op de mond en loopt dan in de richting van het lage bos.

Midden op het eiland is een kleine open plek met hoge wilde grassen in dichte pollen. Vlinders en kleine hommels dartelen boven de bloemen. Het is heet in de zon, het water glinstert tussen de bomen aan de noordkant. Ze blijven staan, aarzelen, kijken elkaar glimlachend aan en worden dan serieus.

‘Stel je voor dat er iemand komt,’ zegt ze.

‘Wij zijn de enigen op het eiland.’

‘Weet je het zeker?’

‘Hoeveel eilanden zijn er wel niet in de scherenkust van Stockholm? Dertigduizend? Als het niet meer is,’ zegt hij.

Penelope trekt haar bikinitop uit, wurmt zich uit haar schoenen, trekt tegelijk met de sportbroek haar bikinibroekje naar beneden en staat ineens helemaal naakt in het gras. Haar eerste gevoel van gêne maakt bijna meteen plaats voor pure vreugde. Ze vindt het eigenlijk heel opwindend met de zeelucht op haar huid, de warmte die de grond nog uitstraalt.

Björn kijkt naar haar, mompelt dat hij geen seksmaniak is maar dat hij eerst nog even wil kijken. Ze is lang, haar armen zijn gespierd en toch zacht. De smalle taille en de stevige dijen geven haar het uiterlijk van een speelse godin uit de oudheid.

Björn voelt dat zijn handen trillen als hij zijn t-shirt en de gebloemde, halflange zwemshorts uittrekt. Hij is jonger dan zij, zijn lichaam is jongensachtig, bijna haarloos, zijn schouders al verbrand door de zon.

‘Nu wil ik naar jou kijken,’ zegt ze.

Hij bloost en loopt met een grote glimlach naar haar toe.

‘Mag dat niet?’

Hij schudt zijn hoofd, verbergt zijn gezicht in haar hals en haar.

Ze beginnen te zoenen, heel rustig, staan alleen dicht tegen elkaar aan en zoenen elkaar. Penelope voelt zijn warme tong in haar mond en een bruisend geluksgevoel trekt door haar heen. Ze dwingt de brede glimlach van haar mond om te kunnen blijven zoenen. Ze ademen sneller. Ze voelt dat Björn een erectie krijgt, dat zijn hart harder begint te kloppen. Ze gaan in het gras liggen, popelend, vinden een plekje tussen de pollen. Hij zoekt met zijn mond naar haar borsten, de bruine tepels, kust haar buik en spreidt haar dijen. Als hij naar haar kijkt, ziet hij dat het net is alsof hun lichamen zelf licht geven in de avondzon. Alles is ineens heel intiem en broos. Ze is al nat en gezwollen als hij haar begint te likken, zacht en traag, al snel moet ze zijn hoofd wegduwen. Ze sluit haar dijen, glimlacht en wordt rood onder haar ogen. Ze fluistert tegen hem dat hij moet komen, trekt hem naar

zich toe, leidt hem met haar hand en laat hem naar binnen glijden. Hij ademt zwaar in haar oor en ze kijkt recht omhoog naar de roze hemel.

Na afloop staat ze naakt in het warme gras, rekt zich uit, doet enkele passen en spiedt tussen de bomen.

‘Wat is er?’ vraagt Björn hees.

Ze kijkt naar hem, hij zit naakt op de grond en glimlacht naar haar.

‘Je schouders zijn verbrand.’

‘Dat is elke zomer raak.’

Hij voelt voorzichtig aan de rode huid op zijn schouders.

‘Laten we teruggaan – ik heb trek,’ zegt ze.

‘Ik wil nog even zwemmen.’

Ze trekt haar bikinislipje en broek weer aan, stapt in haar schoenen en staat met het topje in haar hand. Haar blik glijdt over zijn haarloze borst, armspieren, de tatoeage op zijn schouder, de slordige zonnebrand en zijn lichte, spelende blik.

‘De volgende keer mag jij onder liggen,’ glimlacht ze.

‘De volgende keer,’ herhaalt hij vrolijk. ‘Je bent al verkocht, ik wist het.’

Ze lacht en wuift hem weg. Hij gaat glimlachend op zijn rug liggen en kijkt naar de lucht. Ze hoort hem fluiten als ze door het bos naar de steile oever loopt waar de boot voor anker ligt.

Ze blijft even staan om het bovenstukje aan te trekken voordat ze verder loopt.

Als Penelope aan boord gaat, vraagt ze zich af of Viola nog steeds in het achterschip ligt te slapen. Ze bedenkt dat ze een pan nieuwe aardappelen met dilleschermen zal opzetten en zich daarna zal wassen en omkleden. Vreemd genoeg is het achterdek helemaal nat, als na een regenbui. Viola moet het om de een of andere reden hebben gedweild. De boot voelt anders. Penelope kan niet zeggen wat het is, maar ze heeft opeens kippenvel van onbehagen. Het wordt bijna doodstil als de vogels ineens ophouden met fluiten. Ze hoort alleen zwak geklok van het water tegen de romp en gedempt gekraak van het touw om de boom. Penelope wordt zich ineens bewust van haar eigen bewegingen. Ze loopt de trap af naar het achterschip, ziet dat de deur naar de gastenhut openstaat. Het licht brandt, maar Viola is er niet. Penelope

merkt dat haar hand beeft als ze op de deur van het kleine toilet klopt. Ze opent de deur, kijkt naar binnen en keert weer terug naar het dek. Verderop in de baai ziet ze Björn het water in lopen. Ze zwaait naar hem, maar hij ziet haar niet.

Penelope opent de glazen deur naar de kajuit, loopt langs de blauwe banken, de teakhouten tafel en de stuurplaats.

‘Viola?’ roept ze zwak.

Ze loopt naar de pantry, pakt een pan en zet hem op de elektrische plaat als haar hart begint te bonzen. Ze kijkt in de grote badkamer en loopt dan door naar het voorschip waar Björn en zij altijd slapen. Ze opent de deur, kijkt de donkere hut rond en denkt eerst dat ze zichzelf in de spiegel ziet.

Viola zit roerloos op de rand van het bed, haar hand op het roze kussen uit de kringloopwinkel.

‘Wat doe je hier?’

Penelope hoort zichzelf aan haar zus vragen wat ze in de slaapkamer doet, hoewel ze al begrepen heeft dat er iets niet klopt. Viola ziet vaalbleek en haar gezicht is vochtig, haar haar nat en piekerig.

Penelope loopt naar het bed, neemt Viola’s gezicht in haar handen, kermt zachtjes en roept dan, vlak bij haar gezicht: ‘Viola? Wat is er? Viola?’

Maar ze begrijpt al wat er is gebeurd, wat er mis is, haar zus ademt niet, haar huid straalt geen warmte uit, er is niets van haar over, het levenslicht is gedoofd. De krappe ruimte wordt donker, sluit zich rond Penelope. Ze jammert met vreemde stem en loopt struikelend achterwaarts, gooit kleren op de grond en stoot haar schouder hard tegen de deurpost, draait zich om en rent de trap op.

Als ze op het achterdek komt, hapt ze naar adem alsof ze bijna is gestikt. Ze hoest en kijkt rond met een ijsskoude angst in haar lichaam. Honderd meter verder op de oever ziet ze een vreemde man in zwarte kleren. Op de een of andere manier begrijpt Penelope hoe het in elkaar steekt. Ze weet dat dit dezelfde man is die zich in de schaduw onder de brug in de militaire rubberboot ophield, de man die zijn rug naar haar toe draaide toen ze passeerde. Ze beseft dat deze man Viola heeft gedood en dat hij nog niet klaar is.

De man staat aan de waterkant en wenkt Björn die twintig meter uit de oever zwemt, hij roept iets en steekt zijn arm helemaal omhoog. Björn hoort hem en stopt, watertrappelend zoekt hij met zijn blik het land.

De seconden staan bijna stil. Penelope vliegt naar de stuurplaats, graaft in de gereedschapskist, vindt een dolkmes en rent terug naar het achterdek.

Ze ziet Björns langzame zwembewegingen, de waterkringen om hem heen. Hij kijkt naar de man, zijn gezicht is één groot vraagteken. De man wenkt hem, wil dat hij naar hem toe komt. Björn glimlacht onzeker en begint naar de kant te zwemmen.

‘Björn,’ schreeuwt Penelope zo hard ze kan. ‘Zwem hierheen!’

De man op het strand keert zich naar haar toe en begint naar de boot te rennen. Penelope snijdt het touw door, gaat onderuit op het natte dek, komt overeind, strompelt naar de stuurplaats en start de motor. Zonder om zich heen te kijken licht ze het anker en zet tegelijkertijd de boot in zijn achteruit.

Björn moet haar hebben gehoord, want hij heeft het eiland de rug toegekeerd en begint naar de boot te zwemmen. Penelope stuurt naar hem toe en ziet tegelijkertijd hoe de man in het zwart van richting is veranderd en de helling op rent naar de andere kant van het eiland. In een mum van tijd begrijpt ze dat de man zijn zwarte rubberboot in de noordelijke baai aan land heeft getrokken.

Ze weet dat er geen enkele mogelijkheid is om aan hem te ontkomen.

Loeiend keert ze de grote boot en vaart richting Björn. Ze schreeuwt naar hem, komt dichterbij, mindert snelheid en reikt hem de bootshaak. Het is koud in het water. Hij ziet er bang en uitgeput uit. Zijn hoofd verdwijnt steeds onder water. Ze doet hem pijn met de punt van de bootshaak, zijn voorhoofd begint te bloeden.

‘Hou vast,’ roept ze.

De zwarte rubberboot komt al rond het eiland varen. Ze hoort duidelijk het geluid van de motor. Björns gezicht vertrekt van pijn. Na meerdere pogingen lukt het hem eindelijk zijn arm rond de bootshaak te slaan. Ze trekt hem zo snel ze kan naar het zwemplatform. Hij krijgt